

Povím Vám dnes baladu o klisně, co jsem znal,
a jejích strašných skutcích, že každý by se bál
jen špitnout v nočním čase třeba zmínku na půl úst.
Slyšte příběh jednorožce jménem Sirius.

Když procitla v nicotě a pekle kletých hvězd,
netušila vůbec nic, co strastí může snést,
a v okamžik naplnění těch nejhorších mūr,
přimo před ní zjevila se mocná Nightmare Moon.

Pláčou hvězdy nad nebem
a shlížejí na rodnou zem,
kde zatratily duši svou.

Poutníkům svítí nad cestou.

“Hvězdo”, tak ji oslovila strašná paní z běs.
“Jaké je tvé jméno?” štěkla. “Tak mi odpověz!”
Když hlas její přestal dunět v nekonečnu hrůz,
padlá klisna křikla hrdě: “Já jsem Sirius!”

Paní noci povýšeně zvedla hlavu svou.
“Pod svým temným chlupem jsi jen klisnou prokletou
a jestli někdy Equestrii toužíš spatřit zas,
vydáš se mi milá zlatá zcela napospas.”

Pláčou hvězdy nad nebem
a shlížejí na rodnou zem,
kde chtějí nalézt duši svou.

Tak svítí druhým nad cestou.

Tak jak Sirius je hvězda, je jich dalších pět.
Všechny mají pomoct paní navrátit se zpět.
Na bojišti vesmíru zavedou tvrdý dril.
Z duší padlých jednorožců sají zbytky sil.

K pobavení Nightmare Moon arénou šíří hnus,
za Celestii Altair, Vega a Sirius.
Algol, Lesath, Prokyon zas zastupují Děs.
Požírajíce vše mrtvé šíří vůkol běs.

Pláčou hvězdy nad nebem
a shlížejí na rodnou zem,
kde nalézají duši svou

a svítí druhým nad cestou.

Sirius je srážena do prachu zas a zas.
Trpělivě vyčkává, až přijde její čas.
Je jedno, zda sokyně jí vezmou její krm.
Jako přijde její čas, tak přijdou o rozum.

Každý, kdo se hvězdy dotkl, ten jí něco dal.
Vega zradu poskytnula. Od Algol vztek vzplál.
Pyšná Prokyon, či Lesath zlobou zápolí.
A konečně Altair ji obdarovala lží.

Pláčou hvězdy nad nebem
a shlížejí na rodnou zem,
kde chtějí nalézt duši svou.

Až svou duši naleznou.

Dokonalá souhra elementů pěti hvězd
s nenávisť šesté vytvoří tak jednu z cest
jak se vrátit domů zpět, do Equestrijských stád
a život nový užívat si tam napořád.

Síla šesti otevírá portál z říše snů.
Pod ním křídla rozevívá mocná Nightmare Moon.
Sirius však touží po tom, co nemůže mít.
Vždyť jen dotek stačí jí a bohem může být.

Puká Měsíc pod kopyty. Začala svůj let.
Ukrást sobě alicorna a obsadit svět.
Na poslední chvíli sráží ji však světlo dne.
A Sirius zařve v pádu: "Celestie, ne!"

Pláčou hvězdy nad nebem
a shlížejí na rodnou zem,
kde chtějí nalézt duši svou,

až svou duši rozervou.

Řekl jsem vám baladu o klisně, co jsem znal,
a jejím chťiči po životě. Čert aby ji vzal.
Naštěstí však osud její končí uboze.
Pamatujte tedy: Hvězdy patří obloze!